

תת"ע 180/06/19 - אביי דניאל ברוך נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 180-06-19 מדינת ישראל נ' ברוך
תיק חיצוני: 60151370453

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
אביי דניאל ברוך	המבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשת הנאשם לאסור את פרסומו של התיק.

בהתאם להודאתו, במסגרת הסדר טיעון, הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ונגזר דינו.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש ביקש לשמור על תיקו כחסוי ולא לפרסמו, זאת על מנת לשמור על פרטיותו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי לא מתקיימים אף אחד מהמקרים המצוינים בסעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**"), בהם רשאי בית המשפט לדון בעניין מסוים, כולו או מקצתו, בדלתיים סגורות אם ראה צורך בכך, לשם שמירה על פרטיותו של המבקש.

דין

עקרון פומביות הדיון הינו עקרון מרכזי בשיטת המשפט הישראלית ומעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט הקובעים את הכלל לפיו בית המשפט ידון בפומבי.

תכליותיו של עקרון זה הן בהגשמת זכות הציבור לדעת, חופש הביטוי וחופש העיתונות. ניהול הדיונים המתקיימים בבית המשפט בפומבי מאפשרים ביקורת ציבורית על התנהלותה של הרשות השופטת כמו גם בירור העניינים העומדים על סדר יומה של החברה, דברים המהווים אבני יסוד במשטר דמוקרטי.

עקרון פומביות הדיון מחזק את אמון הציבור ברשויות ומקדם את עשיית הצדק, שכן הוא מבטיח את תקינות ההליך השיפוטי וכן מונע הכרעה במשוא פנים ובדעה מוקדמת (בש"פ 7630/16 **מדינת ישראל נ' דרוקר** מיום 1.2.2017).

חרף חשיבותו של עקרון פומביות הדיון, לעתים עליו לסגת נוכח ערכים, זכויות או אינטרסים אחרים אשר לצורך ההגנה עליהם הוחרגו בסעיפים 68(ב), 70 לחוק בתי המשפט.

בית המשפט העליון, במספר הזדמנויות, קבע כי את החריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש בצמצום וכי לעולם תטה הכף אל עבר פומביות הדיון זאת לאחר שקילה קפדנית וזהירה (בש"פ 8698/05 **אזולאי נ' מדינת ישראל** מיום 19.10.2005, בש"פ 2322/13 **אברהם נ' מדינת ישראל** מיום 1.5.2013, בש"פ 2211/15 **ריזקאן נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2015).

ברע"פ 7276/13 **פינטו נ' מדינת ישראל** מיום 12.11.2013 נקבע כי:

"אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכוון ההליך הפלילי, לרבות: פגיעה בשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. לפיכך, על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדיון על דרך של איסור פרסום שמו, מוטל הנטל להראות כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" מהרגיל באם יותר הפרסום- ונטל זה הוא משמעותי וכבד [...] כדי שביט המשפט ישתכנע כי מוצדק לחרוג מכלל פומביות הדיון, על החשוד להראות, אפוא, כי באם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות, נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר הרגיל- החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילית נגדו, והנלוות לה ולקשירת שמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך הפלילי".

דברים אלו רלוונטיים, קל וחומר, במקרה בו עסקינן במי שאין עומדת לו עוד חזקת החפות במהלך ניהול משפטו מעצם היותו חשוד או נאשם, אלא מי שנקבע לגביו, בהתאם להודאתו שלו, כי עבר עבירה וחזקת החפות אינה עוד עומדת לו.

במקרה שבפני לא עמד המבקש בנטל להוכיח כי בעניינו מתקיימים התנאים החריגים המצדיקים את איסור הפרסום. המבקש לא הצביע נסיבות אישיות או מקצועיות מיוחדות וחרירות השונות מעניינם של נאשמים אחרים במצב דומה. זאת ועוד, לא הוכחה פגיעה חמורה שתגרם לו ואשר יש בה להצדיק את החריג לכלל ולהטות את הכף אל איסור הפרסום בעניינו.

נוכח כל האמור, לא מצאתי כי הטעם אותו הציג המבקש מצדיק סטייה מעיקרון פומביות הדיון.

הבקשה נדחת.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תש"פ, 26 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.

